

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 628/ 21 marca 2021 ISSN 2080-0010
V Niedziela Wielkiego Postu

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Jr 31, 31-34

Czytanie z Księgi proroka Jeremiasza: Pan mówi: «Oto nadchodzą dni, kiedy zawrę z domem Izraela i z domem Judy nowe przymierze. Nie takie jak przymierze, które zawarłem z ich przodkami, kiedy ująłem ich za rękę, by wyprowadzić z ziemi egipskiej. To moje przymierze złamali, mimo że byłem ich władcą, mówi Pan. Lecz takie będzie przymierze, jakie zawrę z domem Izraela po tych dniach, mówi Pan: Umieszczę swe prawo w głębi ich jestestwa i wypiszę na ich sercach. Będę im Bogiem, oni zaś będą Mi ludem. I nie będą się musieli wzajemnie pouczać, mówiąc jeden do drugiego: Poznajcie Pana! Wszyscy bowiem od najmniejszego do największego poznają Mnie, mówi Pan, ponieważ odpuszczę im występki, a o grzechach ich nie będę już wspominał».

Oto słowo Bożee

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 51 (50), 3-4. 12-13. 14-15

Stwórz, o mój Boże, we mnie serce czyste

Zmiłuj się nade mną, Boże, w łaskawości swojej,*
w ogromie swej litości zgładź moją nieprawość.
Obmyj mnie zupełnie z mojej winy*
i oczyść mnie z grzechu mojego.

Stwórz, Boże, we mnie serce czyste*
i odnow we mnie moc ducha.

Nie odrzucaj mnie od swego oblicza*
i nie odbieraj mi świętego ducha swego.

Przywróć mi radość Twojego zbawienia*
i wzmocnij mnie duchem ofiarnym.

Będę nieprawych nauczał drog Twoich*
i wrócą do Ciebie grzesznicy.

Rozlicz PIT i przekaz 1% podatku na parafialną „Fundację Ecclesia Villanovensis”

– numer KRS: 0000331641

Przekaz Twój 1%

e-pity 2020
URUCHOM

www.parafiawilanow.pl

Program do rozliczenia PIT
PIT-OP dla emerytów i rencistów.

DRUGIE CZYTANIE

Hbr 5, 7-9

Czytanie z Listu do Hebrajczyków: Bracia: Chrystus z głośnym wołaniem i płaczem, za swych dni doczesnych, zanosił gorące prośby i błagania do Tego, który mógł Go wybawić od śmierci, i został wysłuchany dzięki swej uległości. I chociaż był Synem, nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał. A gdy wszystko wykonał, stał się sprawcą zbawienia wiecznego dla wszystkich, którzy Go słuchają.

Oto słowo Boże

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

J 12, 26a

Kto chciałby Mi służyć, niech idzie za Mną, a gdzie Ja jestem, tam będzie i mój sługa.

EWANGELIA

J 12, 20-33

Słowa Ewangelii według Świętego Jana: Wśród tych, którzy przybyli, aby oddać pokłon Bogu w czasie święta, byli też niektórzy Grecy. Oni więc przystąpili do Filipa, pochodzącego z Betsaidy Galilejskiej, i prosili go, mówiąc: «Panie, chcemy ujrzeć Jezusa». Filip poszedł i powiedział Andrzejowi. Z kolei Andrzej i Filip poszli i powiedzieli Jezusowi. A Jezus dał im taką odpowiedź: «Nadeszła godzina, aby został otoczony chwałą Syn Człowieczy. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Jeśli ziarno pszenicy, wpadłszy w ziemię, nie obumrze, zostanie samo jedno, ale jeśli obumrze, przynosi plon obfity. Ten, kto kocha swoje życie, traci je, a kto nienawidzi swego życia na tym świecie, zachowa je na życie wieczne. Kto zaś chciałby Mi służyć, niech idzie za Mną, a gdzie Ja jestem, tam będzie i mój sługa. A jeśli ktoś Mi służy, uczci go mój Ojciec. Teraz dusza moja doznała lęku i cóż mam powiedzieć? Ojciec, wybaw Mnie od tej godziny. Ależ właśnie dlatego przyszedłem na tę godzinę. Ojciec, wsław imię Twoje!» Wtem rozległ się głos z nieba: «Już wsławiłem i jeszcze wsławię». Stojący tłum to usłyszał i mówił: «Zagrzmiało!» Inni mówili: «Anioł przemówił do Niego». Na to rzekł Jezus: «Głos ten rozległ się nie ze względu na Mnie, ale ze względu na was. Teraz odbywa się sąd nad tym światem. Teraz władca tego świata zostanie wyrzucony precz. A Ja, gdy zostanę nad ziemię wywyższony, przyciągnę wszystkich do siebie. To mówił, oznaczając, jaką śmiercią miał umrzeć.

Oto Słowo Pańskie

W Klimatach:

Wielki Post

Wielkopostne zwyczaje staropolskie 2

Kształt Krzyża. Medytacje pasyjne – prowadzi ks. Maciej Czaplinski 2

25 marca – Uroczystość Zwiastowania Pańskiego

Od świętości życia do świętości życia 3

Patris Corde – List Apostolski – cd. 3

Ciemna Jutrznia w Wielki Piątek i w Wielką Sobotę 4

25 marca
Dzień Świętości Życia
święto obchodzone przez
Kościół katolicki w Polsce
w celu przypomnienia
o nadrzędnej wartości
życia ludzkiego.

KOMENTARZ

Przywołując przykład ziarna wrzuconego w glebę Jezus mówi o swojej śmierci na krzyżu, której owocem ma być życie wieczne dla wszystkich wierzących w Niego. Szczególne ziarno i szczególny plon. Warto zauważyć determinację, z jaką Jezusa pragnie wypełnić wolę swojego Ojca, pomimo lęku, którego doświadcza. Być może zbyt rzadko, rozważając teksty Ewangelii, zwracamy uwagę na człowieczeństwo Jezusa, a zbyt często podkreślamy Jego bóstwo i przez to umyka nam ogrom Jego cierpienia.

Ks. dr Waldemar R. Macko

Wielkopostne zwyczaje staropolskie

Myśląc o wielkopostnych zwyczajach staropolskich, warto pamiętać, że Wielki Post wypada zawsze w okresie przedwiośnia, na przednówku, kiedy to stopniowo kończyły się zgromadzone w spiżarniach zapasy, a na nowe plody długo trzeba było jeszcze czekać. Kalendarz liturgiczny niemal idealnie wpasował się w roczny cykl pór roku, ludziom zaś łatwiej było znosić niedobory żywności, gdy wiązało się to z intencją religijną.

Wielki Post rozpoczynał się oczywiście w Środę Popielcową, zwaną w czasach staropolskich Wstępną Środą, gdyż rozpoczynała ona okres przygotowań do Wielkanocy. Dopiero nad ranem cichły zapustne zabawy, do domów wracały korowody przebierańców i stopniowo wyciszanej przez starszych rozbawionej młodzieży. Za to panie domu od świtu nadzorowały kuchnię, gdzie służba starannie szorowała naczynia, usuwając z nich wszelkie ślady tłuszczu. W komorach pod klucz zamykano mięsivo, smalec, miód, a nawet nabiał! Gdzieś tam też symbolicznie zamykano lub umieszczano w skrzyniach instrumenty muzyczne.

Popielec

Gdy już to się dokonało, udawano się do kościołów na nabożeństwo. Jego kulminacyjnym punktem był właśnie popielec. Tak bowiem nazywano nie święto, lecz sam obrzęd posypania wiernym głów popiołem. Jędrzej Kitowicz z przekąsem podaje, że wśród prostego ludu panowało nawet przekonanie, że jest to popiół wypalony z trupich kości. Zwyczaj nakazywał jednak wypalanie popiołu z palm poświęconych w ubiegłoroczną Kwietną Niedzielę (Niedzielę Palmową). W wierzeniach ludowych prosięk ten miał różnorakie właściwości lecznicze. Sam obrzęd posypywania głów popiołem przez kapłana wyglądał nieco inaczej, niż to się odbywa obecnie, i nie zawsze przystępowali doń wszyscy członkowie rodziny. Do kapłana podchodził tylko senior rodziny, tylko jemu posypywano głowę, a także wsypywano popiół w modlitewnik (zwyczaj ten, choć niezrozumiały już dziś dla większości, można jeszcze zobaczyć w niektórych kościołach, gdzie bywa kultywowany przez starsze wiekiem osoby). Po przyjściu do domu w uroczysty sposób i w pełnej powadze senior rodziny posypywał głowy swoim bliskim, czyli dawał popielec. Za to młodzi, bardziej skorzy do zabawy wykorzystywali okazję, by posypywać się wzajemnie popiołem w nadmiarze. Czasem wręcz roztrząskiwali jeden o drugiego woreczki z proszkiem, wzniecając chmurę kurzu i czyniąc bałagan.

Co jedzono w Poście?

Oczywiście ryby, pamiętać jednak należy, że były one stosunkowo drogie i w większej różnorodności pojawiały się jedynie na stołach bogatszej szlachty, magnatów i zamożniejszych duchownych. Co do śledzi, to rzeczywiście na komorach celnych odnotowywano ogromne ilości tych ryb wwożonych do Polski. Śledź śledziowi nie był jednak równy.

Tylko bogatszych stać było na śledzie zwane holenderskimi, biedniejsi zaś musieli zadowolić się mniejszymi i gorszymi jakościowo śledziami, tak zwanymi szotami. Sprowadzano je w ogromnych ilościach, a zapisy na komorach celnych wspominają wręcz, że wwożono je całymi wozami. Tradycyjną staropolską potrawą dla zamożniejszych była natomiast polewka piwna. Czasem określano ją też mianem gramatki, biernuszki czy faramuszki. Przygotowywano ją z lekkiego jasnego piwa, w którym gotowano, a następnie przecierano doń miękisz żytniego chleba. Całość doprawiano masłem, kminem i solą. Ponoć polewkę piwną z chęcią jadał w czasie postów młody król Zygmunt I. Do tradycyjnych, najpopularniejszych i najstarszych dań wielkopostnych należał także żur. Już przed rozpoczęciem Wielkiego Postu przygotowywano w kuchniach zakwasy z żytniej mąki.

Żur lub pan Żurowski bywał także synonimem ubóstwa lub nadzwyczaj skromnego menu. Typowym chłopskim jadłem była zaś papuła, czyli gęsta zupa z kwaszonej kapusty rozgotowanej z brukwią oraz suszonymi śliwkami. Zapomnianym już dziś zwyczajem było śródpoście, czyli zawieszenie na jeden dzień surowych reguł Wielkiego Postu.

Śledzie, rycina Alberta Flamera, 1664; Rijksmuseum

Śródpoście

Obwieszczali je młodzi chłopcy chodzący po wsiach i miastach z głośnymi kołatkami, terkotkami itp. Zwyczajem było też rozbijanie glinianego garnka z popiołem przed kawalerami, pannami lub o odrzwia ich domostw, wraz z okrzykiem: półpoście, Mości Panie/Mości Pani. Ten niemiły psikus wywoływał czasem niesnaski, a bywało, że i bijatyki. Stąd brała się nazwa Dnia Garkotłuka. Był to jednak obyczaj świecki. Następnego dnia wracały powaga i połączone z praktykami oraz nabożeństwami wielkopostnymi oczekiwanie na Wielkanoc.

Radosław Lolo

Źródło:

https://www.wilanow-palac.pl/wielki_post_i_wielkopostne_zwyczaje_staropolskie.html

Kształt Krzyża. Medytacje pasyjne

w każdą środę i piątek nowe rozważania

– prowadzi ks. Maciej Czaplński

szukaj na stronie:

www.parafiawilanow.pl

Facebook: @ParafiaWilanowAnna

ks. Maciej
CZAPLIŃSKI

KSZTAŁT
KRZYŻA

MEDYTACJE PASYJNE

25 marca – Uroczystość Zwiastowania Pańskiego

Maryja niewiele mogła rozumieć z tego, co działo się w związku z wizytą anioła. Doskonale jednak zdała sobie sprawę, że chodziło o Bożą ingerencję w Jej życie. To przekonanie kazało Jej zupełnie się podporządkować: „Niech mi się stanie według słowa Twego”.

Od świętości życia do świętości życia

Przekonanie o wielkości Maryi towarzyszyło Kościołowi od początku. Ugruntowała je nie tylko pełna pokory wiara Matki Chrystusa, ale też wskazówki biblijne. W Łukaszkowym przekazie jest mowa o niewieście „pełnej łaski” (1, 28). Benedykt XVI podczas audiencji generalnej 14 marca 2012 r. podkreślił rolę Maryi: „Podczas zwiastowania Maryja przyjmuje w domu w Nazarecie anioła posłanego przez Boga, uważnie słucha jego słów, bierze je sobie do serca i akceptuje Boży plan z pełną gotowością. Właśnie dzięki wewnętrznemu nastawieniu na słuchanie Maryja potrafi odczytać swoją historię, z pokorą rozpoznając działania Pana”. Jednak, mimo że wydarzenie tamto plasuje Maryję na pierwszym planie, uroczystość Zwiastowania ma charakter chrystocentryczny. Słowo Wcielone jest tu bowiem najważniejsze.

Tajemnica Ciała Pańskiego

Jedną ze wskazówek do rozumienia tajemnicy Nazaretu jest fragment listu do Hebrajczyków. Ten tekst ukazuje rozmowę Ojca z Synem, dotyczącą odwiecznych planów Boga. „Ofiary ani daru nie chciałeś, aleś Mi utworzył ciało; całopalenia ani ofiary za grzech nie podobały się Tobie, Boże. Wtedy rzekłem: Oto idę, abym spełniał wolę Twoją, Boże” (por. 10, 5-7). Jan Paweł II w 2000 r. odwiedził Bazylikę Zwiastowania w Nazarecie i w taki sposób wyjaśnił ten fragment: „List do Hebrajczyków mówi nam, że kiedy stanie się posłuszni woli Boga, w tym posłuszeństwie Odwieczne Słowo przychodzi do nas, aby złożyć ofiarę, która przewyższa wszystkie ofiary złożone w poprzednim Przymierzu. Jego ofiara to ofiara wieczna i doskonała, która odkupi świat”.

W ten sposób tajemnica Zwiastowania prowadzi nas do dwóch innych tajemnic: do Krzyża oraz do Eucharystii. Jeśli bowiem przez zstąpienie Ducha Świętego na Maryję dokonano się poczęcie Jezusa w łonie Matki, w momencie tym mamy do czynienia z początkiem procesu, którego końcem był dramatyczny finał na Golgocie. Jezus m.in. po to otrzymuje ludzkie Ciało, by ofiarować je na Krzyżu dla naszego zbawienia. Ewangelisci pokazują misję Chrystusa jako pielgrzymowanie do Jerozolimy, w której niejako ujawnia się sens Chrystusowej misji.

Od poczęcia do śmierci

Uroczystość Zwiastowania wyjaśnia zatem wiele tajemnic – od Golgoty, przez Eucharystię, po Kościół. *cd. na str 4*

Patris Corde – List Apostolski – cd.

OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA

Z OKAZJI 150. ROCZNICY OGŁOSZENIA ŚWIĘTEGO JOZEFA
PATRONEM KOŚCIOŁA Powszechnego

4. Ojciec przyjmujący

Józef przyjął Maryję nie stawiając warunków uprzednich. Ufa słowom Anioła. „Szlachetność jego serca sprawia, że podporządkowuje miłości to, czego nauczył go prawo. A dziś na tym świecie, w którym oczywista jest psychologiczna, słowna i fizyczna przemoc w stosunku do kobiet, Józef jawi się jako mężczyzna okazujący szacunek, delikatny, który – choć nie ma wszystkich informacji – opowiada się za reputacją, godnością i życiem Maryi. A wobec jego wątpliwości, jak postąpić najlepiej, Bóg pomógł mu w wyborze, oświetlając jego osąd”.

Wiele razy zachodzą w naszym życiu wydarzenia, których znaczenia nie rozumiemy. Naszą pierwszą reakcją jest często rozczarowanie i bunt. Józef odkłada na bok swoje rozumowanie, aby uczynić miejsce dla tego, co się dzieje, choć może mu się to zdawać tajemnicze, akceptuje, bierze za to odpowiedzialność i godzi się ze swoją historią. Jeśli nie pogodzimy się z naszą historią, nie będziemy w stanie uczynić żadnego następnego kroku, ponieważ zawsze pozostaniemy zakładnikami naszych oczekiwań i wynikających z nich rozczarowań.

Życie duchowe, ukazywane nam przez Józefa, nie jest drogą, która wyjaśnia, ale drogą, która akceptuje. Jedyne na podstawie tego przyjęcia, tego pojednania, możemy również wyczuć wspaniałą historię, jej głębsze znaczenie. Zdaje się, jakby to było echo żarliwych słów Hioba, który odpowiada na zachętę swojej żony do buntu ze względu na całe zło, jakiego doznał: „Dobro przyjęliśmy z ręki Boga. Czemu zła przyjąć nie możemy?” (Hi 2, 10).

Józef nie jest człowiekiem biernie zrezygnowanym. Jego uczestnictwo jest mężne i znaczące. Akceptacja jest sposobem, w jaki przejawia się w naszym życiu dar męstwa, który otrzymujemy od Ducha Świętego. Jedyne Pan może dać nam moc, aby przyjąć życie takim, jakim jest, aby uczynić miejsce także dla tej przeciwstawnej, nieoczekiwanej, rozczarowującej części naszego istnienia.

Przyjście Jezusa między nas jest darem Ojca, aby każdy mógł się pojednać z rzeczywistością swojej historii, nawet jeśli jej do końca nie rozumie.

Podobnie, jak Bóg powiedział do naszego Świętego: „Józefie, synu Davida, nie bój się” (Mt 1, 20), zdaje się powtarzać także i nam: „Nie lękajcie się!”. Musimy odłożyć na bok nasz gniew i rozczarowanie, a uczynić

miejsce, bez żadnej światowej rezygnacji, ale z męstwem pełnym nadziei, na to, czego nie wybraliśmy, a jednak istnieje. Akceptacja życia w ten sposób wprowadza nas w ukryty sens. Życie każdego z nas może zacząć się na nowo w cudowny sposób, jeśli znajdziemy odwagę, by przeżywać je zgodnie z tym, co mówi nam Ewangelia. I nie ma znaczenia, czy obecnie wszystko zdało się przybrać zły obrót i czy pewne rzeczy są teraz nieodwracalne. Bóg może sprawić, że kwiaty zaczną kiełkować między skałami. Nawet jeśli nasze serce coś nam wyrzuca, On „jest większy od naszego serca i zna wszystko” (1 J 3, 20).

5. Ojciec z twórczą odwagą

Jeśli pierwszym etapem prawdziwego wewnętrznego uzdrowienia jest przyjęcie własnej historii, to znaczy uczynienie w sobie miejsca także na to, czego nie wybraliśmy w naszym życiu, musimy dodać jeszcze jedną ważną cechę: twórczą odwagę. Ujawnia się ona szczególnie wtedy, gdy napotykamy na trudności. W obliczu trudności można bowiem zatrzymać się i zejść z pola walki, lub jakoś coś wymyślić. Czasami to właśnie trudności wydobywają z każdego z nas możliwości, o posiadaniu których nawet nie mieliśmy pojęcia.

Ewangelia nie podaje żadnych informacji na temat tego, jak długo Maryja i Józef pozostali z Dzieciątkiem w Egipcie. Na pewno jednak musieli jeść, znaleźć dom, pracę. Nie potrzeba wiele wyobraźni, aby wypełnić milczenie Ewangelii na ten temat. Święta Rodzina musiała zmierzyć się z konkretnymi problemami, jak wszystkie inne rodziny, jak wielu naszych braci i sióstr migrantów, którzy także i dziś narażają swe życie, zmuszeni przez nieszczęścia i głód. W tym sensie uważam, że św. Józef jest doprawdy szczególnym patronem tych wszystkich, którzy są zmuszeni do opuszczenia swojej ziemi z powodu wojny, nienawiści, prześladowań i nędzy.

Na końcu każdej historii, której Józef jest bohaterem, Ewangelia zauważa, że wstaje on, zabiera ze sobą Dziecię i Jego Matkę, i czyni to, co Bóg mu nakazał (por. Mt 1, 24; 2, 14.21). Istotnie, Jezus i Maryja, Jego Matka, są najcenniejszym skarbem naszej wiary. Józef jest człowiekiem, przez którego Bóg troszczy się o początki historii odkupienia. Jest on prawdziwym „cudem”, dzięki któremu Bóg ocala Dziecię i Jego Matkę.

Ciąg dalszy w następnym numerze *Klimatów...*

V Niedziela Wielkiego Postu – 21 marca 2021 r.

1. Nabożeństwo Gorzkich Żali zostanie odprawione dziś o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
2. Nabożeństwo Drogi Krzyżowej w naszym kościele odprawiane jest w każdy piątek Wielkiego Postu w następujących godzinach: o 12.30. – dla dorosłych, o 16.30. – dla dzieci oraz o 18.30. – dla dorosłych, młodzieży, studentów i młodzieży pracującej.
3. Dzisiaj rozpoczynamy parafialne rekolekcje wielkopostne, nauki głoszone są na każdej Mszy św. W poniedziałek 22 i wtorek 23 marca druga Msza św. wieczorna będzie odprawiana o godz. 19.00., a nie jak zwykle o godz. 18.00. Rekolekcje będą transmitowane on-line przez naszą stronę internetową. Nauki rekolekcyjne będzie można odtwarzać do Wielkiej Środy włącznie. Rekolekcje poprowadzi ks. dr Maciej Raczyński-Rozeł. Serdecznie zapraszamy.
Zapraszamy wszystkich chętnych do śpiewania Ciemnej Jutrznii w Wielki Piątek i w Wielką Sobotę.
4. Nauka śpiewu w każdą niedzielę zaraz po nabożeństwie Gorzkich Żali w Kanonii. Przypominamy, że Ciemna Jutrznia jest modlitwą brewiarzową o specjalnej, dostosowanej do dni Triduum treści. Jest ona wyrazem naszego czuwania z Chrystusem, a zarazem oczekiwaniem na Jego zmartwychwstanie.
5. Caritas Archidiecezji Warszawskiej tradycyjnie w okresie Wielkiego Postu, rozprawdza świece Wielkanocne. Środki uzyskane z tego tytułu, przeznaczone są na potrzeby najuboższych dzieci. Caritas AW dofinansowuje Świetlice Środowiskowe, wyjazdy wakacyjne, funduje Stypendia Naukowe dla dzieci i młodzieży. Świece Caritas będzie można nabyć przed kościołem.
6. Zachęcamy do przekazania 1% podatku na rzecz fundacji parafialnej „Fundacja Ecclesia Villanovensis”. Darmowy program do rozliczania podatku jest dostępny na stronie internetowej parafii.
7. Przed kościołem prowadzimy zbiórkę ofiar na paczki świąteczne dla najuboższych rodzin z naszej parafii.

ciąg dalszy ze strony 3

Od świętości życia do świętości życia

W 1995 r., dokładnie 25 marca, została ogłoszona przez Jana Pawła II encyklika „Evangelium vitae”. To w niej zawierała się sugestia polskiego papieża, by w związku z uroczystością Zwiastowania Kościół każdego roku potwierdzał świętość życia. Papież napisał wówczas: „proponuję (...), aby corocznie w każdym kraju obchodzono Dzień Życia (...). Trzeba, aby dzień ten był przygotowany i obchodzony przy czynnym udziale wszystkich członków Kościoła lokalnego. Jego podstawowym celem jest budzenie w sumieniach, w rodzinach, w Kościele i w społeczeństwie świeckim wrażliwości na sens i wartość ludzkiego życia w każdym momencie i każdej kondycji. Należy zwłaszcza ukazywać, jak wielkim złem jest przerywanie ciąży i eutanazja, nie należy jednak pomijać innych momentów i aspektów życia, które trzeba każdorazowo starannie rozważyć w kontekście zmieniającej się sytuacji historycznej” (nr 85).

Ks. Marek Łuczak

Źródło:

Niedziela Ogólnopolska 12/2014, str. 34

Ciemna Jutrznia w Wielki Piątek i Wielką Sobotę godz. 7.00

Chętnych do śpiewania Ciemnej Jutrznii w Wielki Piątek i w Wielką Sobotę zapraszamy do Kanonii na naukę śpiewu w każdą niedzielę zaraz po nabożeństwie Gorzkich Żali.

Ciemna Jutrznia jest modlitwą brewiarzową o specjalnej treści, dostosowanej do dni Triduum. Jest ona wyrazem naszego czuwania z Chrystusem, a zarazem oczekiwaniem na Jego zmartwychwstanie.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:
pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

14.03.2021-11.04.2021

Módlmy się
za zatwardziałyh grzeszników,
aby przez przykład
dobrych i miłosiernych chrześcijan
znaleźli drogę do Boga.